

הכין העורב חנית, הכין צלצל. יצא לים לצוד. בים היו
כלבי-ים והוא צד אחד. הביא אותו ליארנגה. ראה
השועל את הציד ושאל "מצאת אותו מת או צדת?"
"צדתי בעצמי" עונה העורב.

והשועל שוב משבח אותו
"הו עורב, כמה אתה מוצלח!
הו עורב, כמה אתה יפה!
כשהשמש עולה בשמיים,
הנוצות שלך מבריקות!"

עורב ושועל

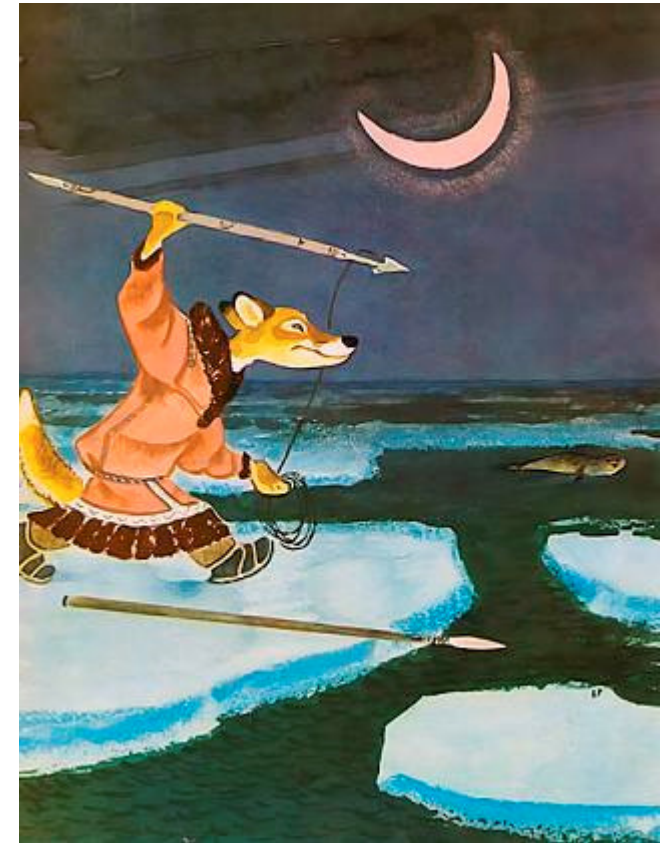
סיפור אסקימוסי

צייר א. ראצ'ב

על חוף ים ברינג בנה לו העורב אוהל אסקימוסי -
יארנגה. יארנגה גדולה ויפה.
שועל עבר בסביבה, נעצר והתחיל לזמר לעורב:
"הו עורב, כמה אתה מוצלח!
הו עורב, כמה אתה יפה!
כשהשמש עולה בשמיים,
הנוצות שלך מבריקות!"
העורב שומע ולבו שמח.

"אם תרצה, תוכל לחיות כאן אתי!" אומר לשועל. ושועל
רק לזה חיכה. היארנגה שלו חשוכה, היארנגה שלו
קטנה, כשהוא נכנס פנימה הזנב שלו בולט חוצה.
נשאר השועל אצל העורב וחיו ביחד.
"אני אסדר את הבית" אומר השועל "ואתה תדאג
למחיה."
"טוב מאוד" מסכים העורב.

ישבו לאכול. העורב אוכל קצת והוא כבר שבע. את שארית הבשר נתן לשועל. והשועל אכל אבל לא הספיק לו. התחיל חשוב "איך זה שהוא צד כלב-ים גדול כזה? אלך לצוד בעצמי, וכשאצוד, אוכל את הכל. לא אתן לו אפילו חתיכה קטנה."
חיכה השועל עד לילה, לקח בשקט את הצלצל ואת

החנית ויצא לים לפי עקבות העורב. בין לוחות הקרחונים ראה כלב-ים. אלא שהשועל לא יודע בעצמו איך צדים, האם קודם זורקים צלצל או קודם את החנית. זרק צלצל ולא קלע. כלב-הים ירד תחת הקרח. השועל ניסה לצוד אותו בחנית והחנית נפלה למים. השועל נבהל וחזר ליארנגה, נשכב כאילו ישן כל הלילה. בבוקר העורב רצה לצאת לצייד. הוא שואל את השועל "חבר, איפה החנית? מה קרה לצלצל שלי?" והשועל עונה "מאין לי לדעת, לא יצאת בכלל מהיארנגה. כנראה אבדת אותם בעצמך ואתה חוקר אותי!"
איך אפשר לצוד בלי חנית, בלי צלצל? התחיל העורב לחשוב במה אפשר לצוד אוכל. הלך והלך, חשב וחשב והחליט לדוג דגים בחכה. עשה חכה טובה עם וו חד והלך לנהר. עשה שם חור בקרח והוריד את הוו למים. אחרי זמן מה הרגיש במשהו כבד על הוו. משך העורב, משך ובסוף הוציא! לא דגים, לא חיות. הוא דג פלא-מים! כזה מוזר, עטוף בבוץ ואצות מים. ובין האצות - דגים!
העורב אסף את הדגים מתוך האצות ואת פלא-מים זרק

לנהר. הוא הולך עם הדגים ליארנגה והשועל מולו שוב
מזמר

"הו עורב, כמה אתה מוצלח!
הו עורב, כמה אתה יפה!
כשהשמש עולה בשמיים,
הנוצות שלך מבריקות!"

התחיל השועל לאכול דגים ובעצמו חושב "איך הוא
עושה זאת? זה כנראה קל מאוד. אנסה בעצמי."

בלילה הוא לקח את החכה ורץ לנהר בעקבות העורב.
דרך חור בקרח הוריד את הוו לתוך המים, יושב שם
ומחכה. הוו נתפס במשהו כבד. שמח מאוד השועל,
מושך את החכה וחושב "לא אתן לעורב אפילו זנב של
דג." בסוף הוציא את החכה והנה פלא-מים על הוו.
השועל נבהל, זרק את החכה ופלא-מים ירד עם החכה
לנהר.

חזר השועל ליארנגה ונשכב, כאילו ישן כל הלילה.
בבוקר רצה העורב לצאת לדייג ולא מצא את החכה
בשום מקום.

"חבר, הי חבר, מי לקח את החכה?" שואל.
"למה אינך נותן לי לישון" עונה השועל "הרי אתה יודע
שאני לא יוצא מהיארנגה. כנראה אבדת אותה בעצמך!"
שוב הלך העורב, הלך וחשב, חשב, לאן ללכת עכשיו?
לים אין מה ללכת. בלי חנית וצלצל לא ניתן לצוד.
לנהר אין מה ללכת. בלי חכה אי-אפשר לדוג.
בסוף לקח רצועת עור ארוכה והלך לטונדרה. הלך
והביט לצדדים. ומרחוק, במדרון של תל גבוה, ליד נהר,
ראה יארנגה גדולה, שקועה בחציה בתוך האדמה.
העורב התקרב ומלמעלה, דרך פתח העשן, הציץ
ליארנגה. ראה שם אישה יושבת וקולעת צמות. סביבה

אבל לא לבנים אלא שחורים.

"הייתי רוצה לצוד את כולם" חשב השועל. הוא ממש רעד מרוב חמדנות והפיל את הרצועה פנימה. הרצועה פגעה באייל והאייל נפל.

האישה הרימה את רצועת העור, יצאה מהיארנגה, ראתה את השועל וקראה "עכשיו אני יודעת

מדוע מתים האיילים שלי!" והתחילה

להרביץ לשועל ברצועה. בקושי הצליח לברוח ממנה. הלך השועל הביתה והנה מולו הולך העורב. "איך זה, שועל? הרי אמרת שאינך יוצא מהיארנגה?" השתומם. עכשיו הבין העורב מי קלקל לו את הצייד. "טפו!" אמר וגירש את השועל.

הולכים איילים. כשהיא קולעת צמה הולכים איילים לבנים מצד אחד. כשמתירה אותה, איילים הולכים מצד שני, וכבר לא לבנים אלא שחורים.

העורב השתומם - איזה פלא זה?

הוא הוציא נוצה מזנבו וזרק פנימה. הנוצה נפלה על אייל והוא נפל. האישה לקחה את האייל וזרקה אותו החוצה.

העורב אסף את האייל, קשר ברצועת עור שלו וסחב הביתה.

השועל ראה אותו ושוב התחיל בשיר הלל שלו

"הו עורב, כמה אתה מוצלח!"

הו עורב, כמה אתה יפה!"

כשהשמש עולה בשמיים,

הנוצות שלך מבריקות!"

התחילו לאכול והשועל חושב כל הזמן "מאין הוא השיג את האייל? אולי גם אני אצליח לצוד אחד?"

לא התאפק השועל ולא חיכה ללילה. לקח את הרצועה והתגנב מהיארנגה, הלך בעקבות העורב.

הגיע ליארנגה הגדולה, הציץ לתוך פתח העשן וראה - יושבת אישה וקולעת צמות. קולעת, ואיילים לבנים הולכים בצד אחד, מתירה, ואיילים הולכים בצד שני.